

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-554/19 – 1

Asia C-554/19

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

18.7.2019

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Amtsgericht Kehl (Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

28.6.2019

Hakija:

Staatsanwaltschaft Offenburg (Saksa)

Syytetty:

FU

[– –]

Amtsgericht Kehl (Kehlin alioikeus)

Välipäätös

rikosoikeudenkäynnissä, jossa vastaajana on

FU,
[– –]

ja joka koskee tahallista ajo-oikeudetta ajoa,

Amtsgericht Kehl on [– –] tehnyt 28.6.2019 seuraavan välipäätöksen:

I. Euroopan unionin tuomioistuimelle esitetään SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan ja toisen kohdan nojalla seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

1. Onko SEUT 67 artiklan 2 kohtaa ja henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta unionin säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) 9.3.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/399 22 ja 23 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa annetaan kyseessä olevan jäsenvaltion poliisiviranomaisille toimivalta tarkastaa alueella, joka ulottuu 30 kilometrin etäisyydelle kyseisen jäsenvaltion sellaisten muiden valtioiden vastaisesta maarajasta, jotka ovat sopimuspuolina tarkastusten asteittaisesta lakkauttamisesta yhteisillä rajoilla 14.6.1985 Benelux-talousliiton valtioiden, Saksan liittotasavallan ja Ranskan tasavallan hallitusten välillä tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyssä yleissopimuksessa, joka allekirjoitettiin Schengenissä (Luxemburg) 19.6.1990, laittoman maahantulon kyseessä olevan jäsenvaltion alueelle tai laittoman siellä oleskelun ehkäisemiseksi tai estämiseksi tai [alkup. s. 2] tiettyjen sellaisten rikosten torjumiseksi, jotka kohdistuvat rajaturvallisuutta vastaan, kenen tahansa henkilöllisyys riippumatta tämän henkilön käyttäytymisestä ja erityisistä olosuhteista, ja jota on täydennetty ministeriön päätöksellä seuraavasti:

”a) Rajatylittävä rikollisuus on dynaamista (ajallisesti ja paikallisesti, ja käyttää eri liikennevälineitä), ja sen vuoksi sen torjuntaan tarvitaan joustavia poliisivaltuuksia. Edellä mainittujen valtuuksien käyttämisen tavoitteena on vastaavasti rajatylittävän rikollisuuden ehkäiseminen tai estäminen;

b) Tarkastusten on tapahduttava Schengenin rajasäännöstön 21 artiklan a alakohdassa mainituissa perusteissa määritetyissä tiukoissa rajoissa. Ne on suunniteltava siten, että ne poikkeavat selkeästi henkilöihin ulkorajoilla järjestelmällisesti kohdistuvista tarkastuksista ja ettei niiden käyttämisellä ole vastaavaa vaikutusta kuin rajavalvonnalla. Tarkastusten suorituksella on oltava puitteet, jotta on varmaa, ettei niiden intensiteetti ja toistuvuus vastaa rajatarkastuksia.

c) Puitteet ovat seuraavat:

Tarkastukset eivät saa olla jatkuvia, vaan niiden on tapahduttava epäsäännöllisesti eri aikoina, eri paikoissa ja pistokoemaisesti matkustajamäärät huomioon ottaen.

Tarkastuksia ei suoriteta pelkästään rajanylityksen johdosta. Niitä suoritetaan jatkuvasti ajan tasalla pidettävien asiointilaa koskevien tietojen tai (raja-)poliisin kokemusten perusteella, joita kootaan liittovaltion poliisin asemilla omien tai muiden viranomaisten asiantilaa koskevien tietojen

perusteella. Sen vuoksi poliisitoimien toteuttamisen ja niiden intensiteetin ja toistuvuuden lähtökohtana ovat yleiset tai konkreettiset poliisitiedot ja/tai kokemukset rajatylittävästä rikollisuudesta, esimerkiksi usein käytetyistä liikennevälineistä ja infrastruktuureista ja tietyistä käyttäytymistavoista, ja rajatylittävästä rikollisuudesta käytävissä olevien tietojen, jotka ovat peräisin omista lähteistä tai muilta viranomaisilta, analyysi.

Tarkastusten suunnitteluun kohdistuu säännöllinen laaja virkahierarkinen ja teknisen valvonta. Perussäännöt sisältyvät ministeriöiden yhteisen työjärjestyksen 3 §:n 1 momentin neljänteen virkkeeseen ja ministeriöiden toimialan teknisen valvonnan harjoittamisen periaatteisiin. Näitä konkretisoidaan liittovaltion poliisin osalta liittovaltion poliisiin kohdistetun virkahierarkisen ja teknisen valvonnan harjoittamista koskevilla sisäministeriön täydentävillä määräyksillä (Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei). Bundespolizeipräsidium (liittovaltion poliisijohto) ja sen viranomaiset ja virastot säätävät virkahierarkisen ja teknisen valvonnan toteuttamisesta [alkup. s. 3] organisaatiokaavioissaan ja panevat sen täytäntöön omilla suunnitelmissaan.

d) Päällekkäisten tarkastusten välttämiseksi tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan sovittava yhteen muiden viranomaisten kanssa tai ne on suoritettava yhteisten toiminta-/yhteistoimintamuotojen puitteissa.”?

2. Onko Euroopan unionin oikeutta, erityisesti SEU 4 artiklan 3 kohdan toista [– –] alakohtaa, SEUT 197 artiklan 1 kohtaa ja SEUT 291 artiklan 1 kohtaa, tulkittava siten, että se on ilman muuta tai sen jälkeen, kun on punnittu rikosoikeudellista menettelyä koskevaa intressiä ja syytetyn etua, esteenä tietojen tai todisteiden käyttämiselle rikosoikeudellisessa menettelyssä, kun ne on saatu SEUT 67 artiklan 2 kohdan tai henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta unionin säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) 9.3.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/399 22 ja 23 artiklan vastaisesti suoritetun syytetyn poliisitarkastuksen avulla?

- II. Asian käsittelyä lykätään siihen saakka, että Euroopan unionin tuomioistuin on antanut ratkaisunsa näistä ennakkoratkaisukysymyksistä.

Perustelut:

I.

Amtsgericht Kehlin (Kehlin alioikeus, jäljempänä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin) rikosasioita käsittelevän tuomarin on ratkaistava Staatsanwaltschaft Offenburgin (Offenburgin syyttäjävirston) vaatimuksesta rangaistusmääräysasia, joka koskee vastaajalle ajo-oikeudetta ajosta määrättävää sakkoa.

1. Tähänastisen tutkinnan perusteella ennakkoratkaisumenettelyssä lähtökohdaksi on otettava seuraavat tosiseikat:

Syytetty, joka on Ranskan kansalainen ja jonka kotipaikka on Ranskassa, ajoi 20.7.2018 noin klo 3.20 henkilöautoa Straßburger Straßella paikassa 77694 Kehl (Saksa) [– –], vaikkei hänellä, kuten hän tiesi, ollut tarvittavaa ajokorttia. [alkup. s. 4]

Kun syytetty saapui Kehlin ja Strasbourgin välisen Europabrücke-sillan ylitettyään Saksan liittotasavallan alueelle, hänet todettiin liittovaltion poliisin tarkastuksessa Ranskasta tulleen ajoneuvon kuljettajaksi. Tarkastuksen aikana kävi ilmi, ettei hänellä ollut tarvittavaa ajokorttia.

Poliisin ilmoituksen mukaan tarkastus tapahtui liittovaltion poliisista annetun lain (Bundespolizeigesetz, jäljempänä BPolG) 23 §:n 1 momentin 3 kohdan nojalla laittoman maahantulon ehkäisemiseksi tai estämiseksi ja [– –] BPolG:n 12 §:n 1 momentin 1–4 kohdan mukaisesti rajatylittävän rikollisuuden torjumiseksi. Poliisi huomautti lisäksi, että suoritettu tarkastus oli ”pistokoemainen, epäsäännöllinen eikä pysyväksi tarkoitettu toimi”. Tällä rajaosuudella ei ollut tarkastusajankohtana olemassa Schengenin rajasäännösten III osaston II luvun mukaista väliaikaista rajavalvontaa.

2. Teosta olisi rangaistava tieliikennelain (Straßenverkehrsgesetz) 21 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaisena tahallisenä ajo-oikeudetta ajona, josta määrättävä rikosoikeudellinen rangaistus on enintään vuosi vankeutta tai viidestä 360 päiväsakkoon.
3. Syyttäjänvirasto vaatii, että syytetty tuomitaan 30:een 30 euron suuruiseen päiväsakkoon.

II.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pitää ennakkoratkaisukysymyksiin vastaamista tarpeellisenä rangaistusmääräyksen antamista koskevan asian ratkaisemiseksi. Sen vuoksi se esittää kysymykset unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan ja toisen kohdan mukaisen ennakkoratkaisun saamiseksi.

Päätöksessään vaaditun rangaistusmääräyksen antamisesta tuomioistuimen on tutkittava, onko vastaajaa koskeville epäilyille riittävät perusteet. Tämä edellyttää, että käytettävissä olevien todisteiden perusteella teosta tuomitseminen on todennäköistä. Tällöin on otettava huomioon, että sääntöjenvastaisesti saatujen todisteiden käyttö voidaan kieltää. Käsiteltävässä asiassa toteamus, että syytetty ajoi henkilöautoa, perustui liittovaltion poliisin suorittamaan tarkastukseen. Syytettyyn ei kohdistuisi riittävää rikosepäilyä, jos tarkastus olisi ollut

lainvastainen ja siitä seuraisi, ettei näin hankittua tietoa ja todistusaineistoa saisi käyttää rikosasioiden käsittelyn yhteydessä. [**alkup. s. 5**]

1. Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

a. Unionin tuomioistuin päätti tuomiossa 21.6.2017 ([– –]A, C-9/16, EU:C:2017:483) BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan osalta, että SEUT 67 artiklan 2 kohtaa ja henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta yhteisön säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) 15.3.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 562/2006, sellaisena kuin se on muutettuna 26.6.2013 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 610/2013, 20 ja 21 artiklaa (jotka on nyt korvattu henkilöiden liikkumista rajojen yli koskevasta unionin säännöstöstä (Schengenin rajasäännöstö) 9.3.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/399 22 ja 23 artiklalla) on tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jossa annetaan kyseessä olevan jäsenvaltion poliisiviranomaisille toimivalta tarkastaa alueella, joka ulottuu 30 kilometrin etäisyydelle kyseisen jäsenvaltion sellaisten muiden valtioiden vastaisesta maarajasta, jotka ovat sopimuspuolina tarkastusten asteittaisesta lakkauttamisesta yhteisillä rajoilla 14.6.1985 Benelux-talousliiton valtioiden, Saksan liittotasavallan ja Ranskan tasavallan hallitusten välillä tehdyn Schengenin sopimuksen soveltamisesta tehdyssä yleissopimuksessa, joka allekirjoitettiin Schengenissä (Luxemburg) 19.6.1990, laittoman maahantulon kyseessä olevan jäsenvaltion alueelle tai laittoman siellä oleskelun ehkäisemiseksi tai estämiseksi tai tiettyjen sellaisten rikosten torjumiseksi, jotka kohdistuvat rajaturvallisuutta vastaan, kenen tahansa henkilöllisyys riippumatta tämän henkilön käyttäytymisestä ja erityisistä olosuhteista, jollei tällä lainsäädännöllä anneta mainittua toimivaltaa koskevaa välttämätöntä sääntelyä, jolla varmistetaan, ettei toimivallan käyttämisellä voi käytännössä olla vastaavaa vaikutusta kuin rajatarkastuksilla.

b. Sisäministeriö (Bundesministerium des Inneren) teki 7.3.2016 päätöksen liittovaltion poliisin toimivallan käytön täsmentämisestä BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisten raja-alueilla tapahtuvien henkilötunnistusten yhteydessä (Gemeinsames Ministerialblatt, GMBI, 2016, numero 10, s. 203; jäljempänä ministeriön päätös). Siinä todetaan seuraavaa:

”a) Rajatylittävä rikollisuus on dynaamista (ajallisesti ja paikallisesti, ja käyttää eri liikennevälineitä), ja sen vuoksi sen torjuntaan tarvitaan joustavia poliisivaltuuksia. Edellä mainittujen valtuuksien käyttämisen tavoitteena on vastaavasti rajatylittävän rikollisuuden ehkäiseminen tai estäminen;

b) Tarkastusten on tapahduttava Schengenin rajasäännöstön 21 artiklan a alakohdassa mainituissa perusteissa määritetyissä tiukoissa rajoissa. Ne on suunniteltava [**alkup. s. 6**] siten, että ne poikkeavat selkeästi henkilöihin

ulkorajoilla järjestelmällisesti kohdistuvista tarkastuksista ja ettei niiden käyttämisellä ole vastaavaa vaikutusta kuin rajavalvonnalla. Tarkastusten suorituksella on oltava puitteet, jotta on varmaa, ettei niiden intensiteetti ja toistuvuus vastaa rajatarkastuksia.

c) Puitteet ovat seuraavat:

Tarkastukset eivät saa olla jatkuvia, vaan niiden on tapahduttava epäsäännöllisesti eri aikoina, eri paikoissa ja pistokoemaisesti matkustajamäärät huomioon ottaen.

Tarkastuksia ei suoriteta pelkästään rajanylityksen johdosta. Niitä suoritetaan jatkuvasti ajan tasalla pidettävien asiointilaa koskevien tietojen tai (raja-)poliisin kokemusten perusteella, joita kootaan liittovaltion poliisin asemilla omien tai muiden viranomaisten asiointilaa koskevien tietojen perusteella. Sen vuoksi poliisitoimien toteuttamisen ja niiden intensiteetin ja toistuvuuden lähtökohtana ovat yleiset tai konkreettiset poliisitiedot ja/tai kokemukset rajatylittävästä rikollisuudesta, esimerkiksi usein käytetyistä liikennevälineistä ja infrastruktuureista ja tietyistä käyttäytymistavoista, ja rajatylittävästä rikollisuudesta käytettävissä olevien tietojen, jotka ovat peräisin omista lähteistä tai muilta viranomaisilta, analyysi.

Tarkastusten suunnitteluun kohdistuu säännöllinen virkahierarkinen ja tekninen valvonta. Perussäännöt sisältyvät ministeriöiden yhteisen työjärjestyksen 3 §:n 1 momentin neljänteen virkkeeseen ja ministeriöiden toimialan teknisen valvonnan harjoittamisen periaatteisiin. Näitä konkretisoidaan liittovaltion poliisin osalta liittovaltion poliisiin kohdistetun virkahierarkisen ja teknisen valvonnan harjoittamista koskevilla sisäministeriön täydentävillä määräyksillä (Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei). Bundespolizeipräsidium (liittovaltion poliisijohto) ja sen viranomaiset ja virastot säättävät virkahierarkisen ja teknisen valvonnan toteuttamisesta organisaatiokaavioissaan ja panevat sen täytäntöön omissa suunnitelmissaan.

d) Päällekkäisten tarkastusten välttämiseksi tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan sovittava yhteen muiden viranomaisten kanssa tai ne on suoritettava yhteisten toiminta-/yhteistoimintamuotojen puitteissa.”

c. Saksan oikeuskäytännössä kiistellään siitä, täyttääkö ministeriön päätös unionin tuomioistuimen edellyttämää oikeuskehystä koskevat vaatimukset [– –].

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on lisäksi epävarma, konkretisoiko ministeriön päätös riittävästi BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan valtuutussäännöstä [– –]. On myönnettävä, että ministeriön päätöksessä

- valvontakäytäntö sidotaan lähtökohtaisesti tavalla, johon voidaan kohdistaa tuomioistuinvalvontaa ja joka vastaa näin ollen unionin tuomioistuimen ilmeisesti odottamaa normatiivista laatua. Ministeriön päätös ei sisällä konkreettisia harkinnanvaraisia määräyksiä siitä, miten tarkastusten yhteydessä olisi varmistettava niiden pistokoemainen luonne, esimerkiksi määrällisin rajoituksin [– –].
- d. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tiedusteltua asiaa liittovaltion poliisi ilmoitti, että poliisin toimintaa säädellään ministeriön päätöksen lisäksi myös sisäisellä ohjeella ”BRAS 120”, sellaisena kuin se oli voimassa elokuussa 2016. Ohjeessa toistetaan kuitenkin pääasiassa sanasta sanaan ministeriön päätöksen määräyksiä, eikä sekään sisällä tarkastusten suorittamista koskevia konkreettisia sääntöjä. Ohje ei ole myöskään yleisesti saatavilla, niin ettei se täytä vähimmäisvaatimuksia, jotka asetetaan säännölle, joka voisi muodostaa unionin tuomioistuimen edellyttämän oikeuskehysten [– –].
- e. Sama koskee toimintasuunnittelua varten määrääjain laadittavia tilannekuvia laittomasta muuttoliikkeestä ja ihmissalakuljetuksesta. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi vain olettaa, että niissä on kyse ministeriön päätöksessä mainituista ”jatkuvasti ajan tasalla pidettävistä asiointilaa koskevista tiedoista”. Tästä on todettava lisäksi, että tilannekuvaukset, joilla on tarkoitus perustella tarkastusten poikkeuksellista luonnetta, perustuvat ilmeisesti tietoihin, joita on saatu nimenomaan BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisissa tarkastuksissa.
- f. Siltä osin kuin jo mainitussa unionin tuomioistuimen tuomiossa on kyse BPolG:n 15 §:stä, jonka mukaan useista mahdollisista ja soveltuvista toimenpiteistä on valittava se, joka luultavasti vähiten vaikuttaa yhteiskuntaan ja yksilöön (1 momentti), toimenpide [alkup. s. 8] ei saa johtaa vahinkoon, joka on selvästi suhteeton haluttuun tulokseen nähden (2 momentti), ja toimenpide on sallittu vain, kunnes päämäärä on saavutettu tai osoittautuu, ettei sitä voida saavuttaa (3 momentti), säännös ei ole soveltuva muodostamaan edellytettyä oikeuskehystä, edes 7.3.2016 tehdyn ministeriön päätöksen yhteydessä. BPolG:n 15 §:ssä vain toistetaan laissa kaiken valtiollisen toiminnan oikeasuhteisuuden periaate yksittäistapauksessa. Sillä ei voida estää sitä, että poliisin käytännöllä on BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohtaa sovellettaessa, erityisesti yhteisvaikutusten johdosta, yksittäistapausta laajempi rajatarkastuksia vastaava vaikutus [– –].
2. Toinen ennakkoratkaisukysymys
- a. Saksan rikosprosessioikeudessa ei tunneta lainvastaisin keinoin hankittujen todisteiden yleistä käyttökieltoa. Lukuun ottamatta muutamia erityissäännöksiä, joissa todisteiden käyttö kielletään nimenomaisesti [– –], todisteiden virheellisestä hankkimisesta ei seuraa aina käyttökieltoa [– –]. Bundesverfassungsgerichtin (liittovaltion perustuslakituomioistuin, Saksa) ja

Bundesgerichtshofin (liittovaltion ylin tuomioistuin, Saksa) vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on punnittava tapauskohtaisesti kaikkia merkityksellisiä näkökohtia ja vastakkaisia intressejä, tarkemmin sanottuna yhtäältä Saksan rikosprosessioikeuden periaatetta, jonka mukaan tuomioistuimen on selvítettävä totuus ja ulotettava sitä varten viran puolesta todisteiden hankinta kaikkiin tosiseikkoihin ja todisteisiin, ja toisaalta niiden intressejä, joita tällainen lainvastainen toimenpide koskee [– –]. Todisteiden käyttöä koskeva kielto on poikkeus, jota varten on esitettävä perustelut, mutta se on tarpeen ainakin vakavien, tahallisten tai mielivaltaisten menettelyvirheiden osalta, kun perusoikeuksiin liittyvät takeet on jätetty suunnitelmallisesti tai systemaattisesti huomiotta [– –]. Tämä oikeuskäytäntö on lähtökohtaisesti yhteensopiva Euroopan ihmisoikeussopimuksen, erityisesti sen 6 artiklan, kanssa [– –]. Tätä oikeuskäytännössä vaadittua sääntö–poikkeus-suhdetta arvostellaan osassa oikeuskirjallisuutta, jossa vaaditaan yleistä todisteiden käyttökieltoa ja erityistä legitimitettä lainvastaisesti saadun [alkup. s. 9] todisteen käytölle [– –].

Tämän ylimpien tuomioistuinten oikeuskäytännön mukaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ratkaistavana olevassa asiassa ei olisi todisteiden hankkimisen yhteydessä tapahtuneen unionin oikeuden rikkomisen johdosta voimassa syytetyn tarkastuksessa saatujen tietojen todisteina käytön kieltoa, vaikka, kuten tässä, on kyse vain lievista rikoksista. Mainitun henkilön oikeuksiin puututaan vain vähän, toisin kuin esimerkiksi kotietsinnän yhteydessä.

- b. Jos syytetyn tarkastus oli unionin oikeudessa asetettujen vaatimusten vastainen ja näin ollen lainvastainen, herää Euroopan unionin oikeuden tehokkaaseen ja unionin laajuiseen yhtenäiseen soveltamiseen, erityisesti kun otetaan huomioon muissa jäsenvaltioissa mahdollisesti noudatettavat tiukemmat säännöt, jotka koskevat mahdollisuutta käyttää lainvastaisesti hankittuja todisteita, liittyvä kysymys siitä, edellytetäänkö unionin oikeudessa, että tietoihin ja todisteisiin, jotka on saatu unionin oikeuden vastaisesti, sovelletaan rikosoikeudenkäynnissä ilman muuta käyttökieltoa tai että Euroopan unionin intressit on ainakin otettava asianmukaisesti huomioon sitä punnittaessa, niin että valtion intressin syytteesenpanoon on väistytävä ainakin lievien rikosten yhteydessä.

Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mielestä vaikuttaa siltä, ettei unionin tuomioistuin ole vielä selventänyt – yleisesti – tätä kysymystä. Esimerkiksi 10.4.2003 annettu tuomio Steffensen (C-276/01, EU:C:2003:228) [– –] viittaa kuitenkin siihen, että unionin oikeuden tehokkuusperiaatteella voi olla tällainen vaikutus todisteiden hankintaa ja käyttöä koskevaan oikeuteen ja käytäntöön jäsenvaltiossa. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen käsityksen mukaan unionin tuomioistuin hylkäsi tuomiossa Steffensen [– –] suoraan unionin oikeudesta seuraavan

käyttökiellon mutta päätti, että on kansallisen oikeuden asia määrittää kontradiktorista menettelyä ja oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevaa periaatetta noudattaen kansallisen lainsäädännön nojalla, mitä tosiseikkoja se pitää toteen näytettyinä ja mitkä se ottaa päätöksensä perustaksi.

Tuomiossa Steffensen ei kuitenkaan ollut käsiteltävästä asiasta poiketen kyse unionin oikeuden yleisestä tehokkaasta soveltamisesta, vieläpä unionin oikeuden keskeisellä politiikan alalla. Liittovaltion [alkup. s. 10] poliisin tarkastuksia, joista on kyse nyt ratkaistavassa tapauksessa, ei suoriteta satunnaisesti vaan suurina määrinä. Saksan hallituksen liittopäiväedustajien kysymykseen antaman vastauksen mukaan BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisia tarkastuksia on tehty koko liittotasavallan alueella vuonna 2016 1 475 499, vuonna 2017 1 730 499 ja vuonna 2018 1 604 184 [--].

Tästä on huomautettava, että poliisin tarkastusten kohteet ovat ilmeisesti vain satunnaisesti epäilleet tarkastusten lainmukaisuutta tai peräti saattaneet sen tuomioistuimen tutkittavaksi. Saksan hallituksen liittopäiväedustajien mainittuihin kysymyksiin antamien vastausten mukaan 1.1.2017–30.4.2018 välisen ajanjakson aikana tehtiin yhteensä 28 ja 1.1.2018–30.4.2019 välisen ajanjakson aikana yhteensä 58 valitusta; vastausten aikaan oli maan laajuisesti vireillä neljä tai kolme oikeudenkäyntiä. Ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa, jonka alue käsittää noin 50 kilometriä maan rajaa, on syyskuusta 2018 lähtien pantu vireille ainakin 22 verrattavissa olevaa lievää rikosta koskevaa rikosoikeudellista menettelyä, joiden tiedot tai todisteet on saatu BPolG:n 23 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisista tarkastuksista ja vasta tämä tarkastus on johtanut rikosoikeudellisen menettelyn aloittamiseen. Tässä yhteydessä voidaan olettaa, että toimivaltainen syyttäjänvirasto on useissa tällaisissa tapauksissa päättänyt asian käsittelyn tarkoituksenmukaisuussyistä jo tutkinnan valmistuttua.

III.

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää Euroopan unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 95 artiklan 2 kohdan nojalla poistamaan pääasian syytetyn tunnistetiedot.

[--]